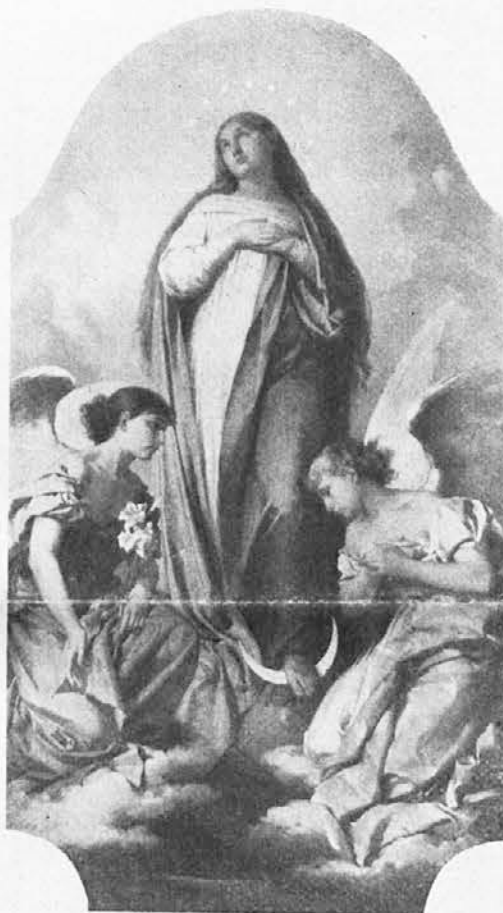

naša zvezda

Brezmadežna

In principio dilexit eam. Od vsega početka te je ljubil. On, ki je naša zadnja sreča. Kako te ne bi, milostna Gospa? Ali veš, kako si lepa, ti čudoviti sen večnosti same, ti sladka, opojna sanja božje ljubezni. Glej, On, ki je kralj vekov, je od vsega početka nate mislil in te ustvaril tako dovršeno, tako čudežno lepo, da vse naše misli ob tebi umolknejo in se izlijejo v en sam sijaj občudovanja. Kako smo srečni ob misli, da si ti, naša Gospa in milostna Mati, naša čista, brezmadežna sestra, cvet iz naše človeške ograde in da se ti nebo samo smehlja. Ti morda ne veš, kako trpimo v svoji grešnosti, kako nam srce krvavi in kako so naša lica otožna ob misli: Tudi najbolj nedolžni otroci, tudi njih kristalno-čiste oči, tudi ta neomadeževana čela so obsojena v brezkraino žalost izvirnega greha. Ti sama si izvzeta, ti naš čudežni cvet, ti sladkost naše krvi, ti sladki napoj za vso bridkost naših dni.

Kako te ljubim! Ti si zadoščenje našemu ubogemu rodu, zakaj ti edina nisi bila niti za hip pod neizprosno peto satana, tega našega zoprnika, ki sovraži vse, kar spominja na čistost, na lepoto, na neomadeževanost. Tebe edino je Bog izvzel iz te strašne oblasti, ki je sad prvega greha prav tako, kakor prve velike laži. »Kakor bogova bosta...« in prva žena se ne more otresti zapeljive misli. Kakor bogova... in zadaj za tem obetom je skrit tako strašen, škodoželjen

JANEZ ŠUBIC: BREZMADEŽNA

krohot, da se še peklu samemu studi. Adam in Eva ga ne čujeta. Ko pa spoznata, da sta bila za najboljšo in najlepšo prevarana, zahtita kakor samo človek more v najhujši boli. Prepozno. Že sledi kazen, izgnana sta iz raja. In mi vsi vajini pozni otroci z vama. O Eva, ti mati vseh živih, ko bi ti vedela, kaj nam je prinesla tvoja nečimrna želja — postati kakor bogova, da si vedela za vse solze in za vse gorje, ki bo iz tega edinega greha porojeno, bi gotovo nikoli ne iztegnila svoje roke po prepovedanem sadu. Kako bridka je starodavna resnica:

»To greha vsakega je grozna kletev, da zlo iz zla je neprestana žetev...«

In ta žetev je bila strašno bogata. Če bi človeške solze postale reka, bi bila ta reka slana in grenka od gorja. Sovraštvo, zavist, jeza, blodna sla, vojske, morije brez konca in strahotno pomanjkanje ljubezni.

In ti, naša ljuba Gospa, ki si hotela biti vedno le njegova najmanjša dekla, ti si kakor prepad, ki v njem šume in se stekajo neizmerni slapovi milosti, čistosti in lepote. Na slajše skrivnosti so v tebi, ki jih mi samo slutimo, ki mi po njih samo hrepenimo v zarji obetajoče večnosti.

Daj nam, milostna Mati, ti naša ljuba Gospa, da enkrat uzremo tvoj ljubi, dobri obraz tam, kjer so vse najlepše sanje čista, zlata, večna resnica. P. Roman.

Na praznik Brezmadežne se bo Kristusova in Marijina mladina poklonila nebeški in naši Materi. Ob 7. uri zjutraj bo v stolni cerkvi sv. Nikolaja sv. maša prevzvišenega gospoda škofa dr. Gregorija Rožmana z nagovorom in skupnim sv. obhajilom. Ob 11. uri dopoldne bo pa v veliki unionski dvorani prazniška akademija v čast Brezmadežni, katero bodo priredile ljubljanske dijaške kongregacije. Iskreno vabljenе vse!

Za Njen dan

Za našo ljubljeno Gospo
rad bi zapel najlepšo arijo,
kot je zapel ni še nikdó.

O pesem, sončna sestra, splavaj do nebes,
prinesi sončnih žarkov in obsuj ves svet —
ljubezni pesem, da od sile tvojih kril
bom kakor Janez po puščavi vpil:
Zbudite se, vstanite!

Najlepšo rožo v vrtu je izbral
dobrotni Bog. Največjo luč nam je prižgal
na zemlje krog. Posvetil dan je v mrak in noč
in v nas je zrasla silna moč
očetov, ki že iz davnin
so hrepeneli, kdaj nebo odpre se,
da mednje stopi božji Sin.

Zagorel je ogenj in čez ves svet
razgrnil je liste bel lotosov cvet —
Marija!

Ti razodetje, Ti čudež si novega dne,
roža skrivnostna, nikdar do dna odkrita,
brez senc si, le v soncu se lesketajoč
postala posoda za božjega Sina.
(O zdaj razumemo, čemu je pela,
čemu hrepenela davnina.)

Za našo ljubo Gospo
rad bi zapel najlepšo arijo,
kot je zapel ni še nikdó.

Ostani zdrava nam, nebeška lilija,
visoko vzrasti v srcih — češnjev cvet,
skrivnosti polni lotos Kralja večnosti...
Ti slavna, zmagovita bolj ko Judita,
naša Gospa, naša Mati. Jože Cukale.

Milosti polna

(Konec.)

»Nebeško kraljestvo silo trpi«, pravi sv. pismo. Kaj pa to, draga, ali to razumeva? »Silo trpi«... To se pravi, da se moramo zanj strahovito boriti, boriti se zanj zoper svet. Vsi, ki smo zaznamovani s krivdo prvega greha, smo mnogo bolj zavzeti za svet kakor za nebesa. Svet nam je bližji, nebesa pa so nam tako čudno tuja. Hrepeneli bi včasih še po njih, a da bi jih imeli za prav tako realnost, kakor je svet, tega ne znamo. Svet nam je blizu, nam je dostopen, nam je dosegljiv, nas mami in osvaja, in vdajamo se njegovim čarom. Za vse, kar je večnega, pa smo okorni, počasni, hladni — nerazpoloženi...

Ne ljubi se nam misliti na Boga, na večnost, na vse, kar je onkraj. Tako boleč občutek napora, osamljenosti in majhnosti imamo pri tem. Ne ljubi se nam ukrotiti svojega telesa, ga uvesti v urejeno življenje. Čemu? si pravimo, saj je tako tudi dobro, saj nič posebno slabega ne storimo. Ne ljubi se nam obrusiti svoje duše, oh, to je tako neprijetno delo, saj sem kar pravšna, druge so še slabše od mene... Nebeško kraljestvo silo trpi, vsako krpico njegovih daljav si mora ubogi človek trdo priboriti, in če nima v tem boju pomočnika, ne vzdrži, odpovedo mu moči.

Brez milosti, duša moja draga, ne boš uspela, nikar, nikar si tega ne umišljaj! Nobena stvar na svetu te ne bo mogla ganiti k svetemu življenju, če te Bog ne bo. A prositi moraš za to. Bog te ne sili, samo na voljo ti je. On ne mara, da bi te prisilil, da bi te zoper tvojo voljo pritegnil nase, s a m a moraš hoteti, s a m a moraš priti k njemu in mu reči: »Glej, rada bi prišla, pa ne znam in ne morem priti k Tebi. Upogni Ti, kar je trdega v meni, ogrej, kar je mrzlega, okrepi, kar je izmučenega; gani mi srce in voljo, da bom hotela, da bom mogla...«

Saj ti bo dal, nikar ne dvomi o tem, duša moja draga. Razveselil se bo tvoje pametne, vdane prošnje in bo odprl svoje globine, in tisto, kar bo zalilo tvojo dušo, bodo potoki njegove milosti.

Izvirni greh nas je izmalilil, nam je vzel voljo do večnosti, nas je privezal na svet in nas izmučil, da se nam ne ljubi. —

Marije pa izvirni greh ni izmalilil, bila je brez njega spočeta... Mariji izvirni greh ni ohromil volje, ni je priklenil na zemljo — ona je bila Cvet večnosti, rozni Kelih, v katerem je bilo dovolj pogojev, da se je mogel iz njih razcveteti krvavi čudež Golgote... Marije izvirni greh ni ohromil, vsak hip svojega življenja je stala pred Bogom, do dna, do poslednjega vlakenca odprta njegovi luči. Ona je čutila težo zemskega življenja, a ljubila je ni nikoli. Ona je trpela, a trpljenje je ni zanašalo proč od Boga, ampak jo je pritezalo k Bogu. Kakor kamen, ki ga vržeš, ne more sam od sebe spreminiti svoje smeri in se ustaviti, dokler ne prileti na mesto, kamor je bil vržen, tako se Marija ni mogla ustaviti na svoji poti in se odkloniti od Boga. Bila je namreč polna milosti...

Nam je izvirni greh spremenil smer padanja, vleče nas od Boga proč, Marije ni vleklo nič, šla je naravnost k Bogu.

Ti in jaz, duša, si tega pač ne znava predstaviti: te čudovite prelesti, ki je dehtela v Marijini duši. Ne znava si predstaviti, kako je to, če je človek vedno popolnoma dober, popolnoma čist, popolnoma pravičen, popolnoma mil, popolnoma velik, popolnoma v Bogu: taka je bila Marija. Vedno vsa usmerjena v Boga, vedno vsa voljna, vedno pripravljena nanj. Lepota njene, v Boga poplajene duše je pač presegala vse, kar bi mogel človek s svojim razumom in srcem dojeti.

Milosti polna... Polna do roba duše, polna za vselej...

Včasih srečam na življenjski poti kakega človeka, ki me kar na mah očara s svojo notranjo lepoto. Koliko sreče mi prinese tak človek, kar razmehča in omili me s svojo lepoto, in kadar moram proč od njega, me v srcu boli.

Marija, kako me boli srce, kadar moram od Tebe, ki si najlepša. Najrajši bi, veš, ostala pri Tebi in Te pila, Ti najlepša, ki si vsa polna milosti...

a—a

Živi s Cerkvijo!

4. december. Sv. Barbara, devica in mučenica. † okoli 306. — Bila je edina hči bogatega pogana v Nikomediji. Ker je bila kristjana, jo je oče po kamenju in trnju za lase privlekel pred sodnika in ji naposled sam odsekal glavo. Sveti Barbari se priporočamo za srečno zadnjo uro. Je tudi zaveznica rudarjev.

5. december. Druga adventna nedelja. Evangelij sv. Mateja 11, 2—10. — »Glej, pošiljam svojega glasnika pred obličjem tvojim, ki bo pripravljaj tvojo pot pred teboj.« Glas »vpijočega v puščavi«, velikega klicarja sv. Janeza Krstnika je zamrl ob njegovi mučeniški smrti. Toda sv. Janez Krstnik ima na tisoče naslednikov — iz vseh rodov. Duhovniki so to. Zlasti sedaj v adventu so klicarji k pokori, oznanjevalci božjega usmiljenja. Po duhovniku sprejme Cerkev krščenca v svoje občestvo in duhovnik je, ki prižiga umirajočemu katoličanu svetli up večne sreče v Bogu. — Kakšen je naš odnos do vzvišenega duhovskega stanu? Ali spoštujemo v duhovnikih namestnike božje? Molimo in žrtvujemo kdaj z namenom, da bi Bog mnogim mladim Slovincem podelil apostolski poklic? *

8. december. Brezmadežno spočetje preblažene Device Marije. — Papež Pij IX. je 8. decembra 1854 v veliko veselje vseh katoličanov razglasil za versko resnico, da je Marija brez madeža izvirnega greha spočeta.

12. december. Tretja adventna nedelja. Evangelij sv. Janeza 1, 19—28. — V resnobni adventni čas zadoni danes akord veselja. »Veselite se, kajti Gospod je blizu!« Gospod — vir edino pravega veselja! — »Sredi med vami pa stoji, katerega vi ne poznate« — evharistični Bog... Tudi mi, ki trdimo, da smo vsi njegovi, ga ne poznamo. Izsledil ga komaj naša slutnja. Človeško omejeni smo — on pa je Bog, četudi kri od naše krvi. Svetniške duše so ga globlje spoznale. Znale so prodreti v božje Srce in so odkrile tam razen smrtnih bolečin tudi neskončno radost v izpolnjevanju Očetove volje. Življenje Kristusovega Srca je prehajalo v njihova srca. Nikdar jim ni bilo dovolj žrtev, nikdar preveč trpljenja, prekipevale so veselja — ker so se zavedale božje bližine.

Že pogan Seneca je pravilno zapisal: »Duša, ne hodi sama iz sebe! Bog je v tebi, s teboj!« Tudi nam je Gospod blizu. Zato: »Gaudete in Domino semper!« Res, tudi žalost je graditeljica, a veselje gradi hitreje. Pasijonke so simbolične, sončne rože še zgovornejše — ker gredo vsak hip za soncem...

13. december. Sv. Lucija, devica in mučenica. † 304. — Doma je bila v Sirakuzah na Siciliji. Ze v prav nežni mladosti je obljubila Bogu devištvo. Mladenič, ki jo je zaman snubil, jo je zaradi vere ovadil, zaradi česar je pretrpela mučeništvo.

M. Magdalena O. S. U.

Dekliški tipi

Po L. Doxie: Ein Lebensbuch für junge Mädchen. — M. S.

2. Zanimiva.

Mimoza ima prijateljico. Zanimiva ji je ime. Nепrestano je na delu. Tako delavne deklice ne najdeš zlepa v vsej Ljubljani in še daleč naokrog, kaj šele na naši šoli. Je tudi kakor živ leksikon. Spozna se v najnovejši modi. Po več ur ti ve pripovedovati o najredkejših slovstvenih umetninah. Da se včasih zmoti in ti pove, da je Cankarjeva »Prodana nevesta« najlepša slovenska drama in Župančičev »Kralj na Betajnovi« najzanimivejši zgodovinski roman, kdo bi ji to zameril. Svoje znanje črpa pač s cestnih letakov in iz reklamnih listov.

Njena dekliška sobica je silno zanimiva. Tudi predmeti v nji so zanimivi. Zastori ob oknu so iz dragocene jutrovske tkanine. Sam turški sultan bi bil ponosen na tak dom. Saj bi ji verjela, ko ne bi oni dan mimogrede videla, da prodaja kramarica za šenklaško cerkvijo prav iste kakovosti.

Občuje z mnogimi odličnimi osebami. Zato tudi nikdar ne reče: »Danes sem srečala Janeza«, ali pa »govorila sem z Lizo«, temveč dostavlja vedno s poudarkom: »Govorila sem z nekim zelo odličnim gospodom in z zelo fino damo.« Sploh so vsi ljudje, ki pridejo z njo v stik, odlični in zanimivi.

Prav tako so njena pisma. Položi jih navadno na tako mesto, da je obiskovalec skoraj prisiljen vprašati: »Kaj pa imaš vendar tu?« Ne bo ti odgovorila preprosto: »Sonja ali Majda mi je pisala«, temveč bo samo skrivnostno namignila: »Zelo zanimivo pismo« ter ga bo v naglici vtaknila v predal.

Ako gre na sprehod pod Rožnik, pripoveduje potem o zanimivem izletu. In če napravi izlet na Šmarno goro, je bila na potovanju. Na vseh njenih sprehodih pa jo spremlja »madame«, ali pa »nemška« gospodična, ker govori najrajši francoski ali nemški.

V slaščičarni vtakne nos v sleherno dobroto, preden najde posebnost, ki je brala o nji v kuharskih bukvah.

Domišljija naše Zanimive snuje neprestano načrte. Včeraj se je odločila, da postane filmska zvezdnica, danes pa je pričela zbirati gradivo za izredno zanimiv roman. — Morda bo šla še v višjo glasbeno šolo ali pa bo študirala filozofijo. Res, težko je izbirati tistemu, ki ga je narava obdarila s tolikimi izrednimi darovi...

Celó bolezní so pri njej izredne. Zdravniki si navadno zastonj belijo glavo. Tako zamotanih primerov še niso doživeli.

Da s takim bahavim govorjenjem smeši samo sebe, o tem se Zanimivi niti ne sanja. Morda s svojimi zanimivostmi v prvem trenutku res marsikoga očara, a njenih skrivnostnih namigavanj, pretiravanj in laži bo kmalu vsakdo do grla sit. Vedno znova bo morala na lov za prijatelji in občudovalci...

Morda si v tej sličici spoznala svojo lastno podobo. Skušaj omiliti njene poteze! Spoznavanje same sebe bo tisti skrivnostni čopič, ki boš z njim ustvarila umetnino — svojo lastno osebnost. (Nadaljevanje prihodnjíč.)

Bog v šoli

Verouk

Prvo uro v ponedeljek, prvo v tednu, imate verouk. Ali ni to pomemben primer, pomembno znamenje? Po starem izročilu stoji v spričevalu še vedno na prvem mestu verouk — to mesto mu v resnici gre: srce je, ali bi moralo biti, vsemu pouku, vsem drugim predmetom, kakor je živa vera srce celotnemu, nerazdeljenemu krščanskemu življenju, ki hoče biti in ostati krščansko. Pomisli zakaj!

Pri verouku se učiš spoznavati Boga: božje življenje in božja dela, stvarjenje, odrešenje, posvečenje, dela, početa v ljubezni in izvršena v ljubezni. Glej, pri vseh svetnih predmetih se učiš spoznavati podrobneje dela božjega stvarjanja. Ves vidni svet je od Boga: Bog ga je ustvaril, da je, in Bog ga vzdržuje, da biva. Ustvarjen je po večni božji zamisli, oznanja božjo vsemogočnost, modrost, lepoto in ljubezen. O tem svetu govori zemljepis, naravopis, živalstvo, rastlinstvo, rudništvo, govore fizika, geologija, kemija. Tudi človek je ves božja stvar, od Njega ima svoje čudovito telo in še čudovitejšo, neumrljivo dušo, z božjimi darovi misli, snuje, dela, ustvarja zgodovino. In vse to dela s svobodno voljo, ki je tudi od Boga, nezavestno v prid načrtom božje previdnosti. Vsi ti in še drugi predmeti bi morali zato tudi govoriti o Bogu, mu peti slavo, kakor prava veda, ki v šoli, vedno in povsod — moli. Verouk ti govori o Bogu — de Deo, pa tudi drugi predmeti ti govore o Bogu, če le hočeš slišati, in te vodijo k Bogu — ad Deum; svojo besedo dobivajo od verouka, ki jim razvezuje jezik.

Verske resnice spoznavaj dalje z vsem veseljem. Ali niso vse osrečujoče,

ali niso vse brez izjeme prava vesela vest — evangelij, ki bi jih morali vzljubiti z vsem srcem? Ali niso od Boga samega prižgani svetilnik, ki nam neprestano siplje luč in pomoč v duše, in ladjo našega življenja varno vodi v pristanišče večnega blaženstva?

Sprejemaj verske resnice z vso vdanostjo in vsem prepričanjem. O, kolikokrat pri verouku lahko obudiš dej vere! »Ena beseda veroizpovedi odtehta vsa zamaknjenja«, je rekla sv. Terezija. In P. Claudel vzklika: »O, credo — verujem v vidne in nevidne stvari, sprejemam te s katoliškim srcem.«

Ne pozabi tudi, da moraš učenje veronauka dosledno in neizprosno združevati z iskrenim verskim življenjem. Potem ti bo tudi spoznanje verskih resnic globlje, jasnejše. »In po tem vemo, da Ga poznamo, če spolnjujemo njegove zapovedi«, pravi sv. Janez Evangelist (1 Jan 2, 3).

In še nekaj! Moderni pisatelj laik pravi: »Ni še zadosti, da vse katoliške resnice globoko spoznaš. Treba je, da postane duša tako ubožna, tako ponižna in tako čista, da se preoblikuje v betlehemske jaslice. Potem pred njo vstane v vsem žaru svetlobe Kristus!« Pa je res tako. Zapisano je: »Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali« (Mt 5, 8). V vseh časih so imeli krščanski vzgojitelji prepričanje, da daje sveta čistost posebno pravico do najglobljega spoznanja in da si morejo samo čiste duše zajeti vso globino bogoznanja. In iz srca ponižne morajo tudi biti duše, ki hočejo spoznati Boga. Ohola duša se zapira Bogu in spoznanju božjih stvari. Oholi duhovi dvomijo, dvomijo in zato — trpe!

V tej luči torej glej veronauk, okleni se ga z vso dušo, po njem uravnaj svoje življenje, pa ti bo bolj in bolj plamtel ogenj ljubezni božje. Zakaj, učimo se

verskih resnic, da verujemo, da po veri upamo in po upanju ljubimo, sodi sveti Avguštin. Srednjeveški mislec pa pravi: »Zaman se bo množilo v nas bogastvo vednosti božje, če ne bo rastle v enaki meri v nas ogenj božje ljubezni.«

Dijakinje!

Izšlo je sveto pismo novega zakona (Evangeliji in Apostolska dela) v novi, lični žepni izdaji.

Knjiga obsega v lepem slovenskem jeziku celotno besedilo evangelijev in apostolskih del, prirejeno po najboljšem grškem izvirnem besedilu. Pod črto je nekoliko potrebnih pojasnil, da boste mogle besede evangelistov prav in dobro razumeti.

S tem smo dobili Slovenci knjigo, ki smo jo že dolgo pogrešali in ki bo zamašila občutno vrzel v našem nabožnem slovstvu.

Novo sveto pismo je najcenejša slovenska knjiga, saj stane okusno, v trd pegamoid vezana knjiga komaj 12 din, trdo broširana pa samo 8 din.

Cena je zato tako nizka, da bo mogla knjiga postati last celokupnega slovenskega naroda. Imeti jo mora vsaka slovenska hiša, vsak katoliški Slovenec, prav posebno pa vsak katoliški dijak in katoliška dijakinja. Saj je v sv. pismu popisano življenje učlovečenega Sina božjega, ki pravi o sebi, da je Pot, Resnica in Življenje. Oblika knjige je tako majhna, da jo bo imel lahko vsakdo pri sebi in bral iz nje.

Naroča se pri Škofijskem ordinariatu v Ljubljani, v Jugoslovanski knjigarni ali pri Ničmanu.

Dijakinje, štejte si v sveto dolžnost, da boste imele sveto pismo, ki tako zanimivo popisuje zgodovino Gospodovega življenja in prvo burno zgodovino naše svete Cerkve.

Mara

»No, v kangli pa najbrž še nikoli niso bili,« pravi mati.

»To je zdaj triintriideseti kraj, kjer sem jih našel,« pove Drago resno in stvarno. »O tej zadevi vodim knjigo, je namreč zanimivo, na kakih krajih moreš v sicer precej omejenem prostoru tako stvar založiti.«

»Po svoji temeljitosti rojen profesor,« je mati ponosno mislila, rekla pa samo: »Pavliha!« in svojega najstarejšega, ki se je bil k nji sklonil, nežno krenila po nosu. Nato je pomignila svojima najmlajšima, naj stopita k nji: »Oglejmo si vajino galo!«

Prav čedno sta se nališpala; ovratnice so bile zavezane brezhibno, lasje skrbno počesani.

»Zdaj pokažita še roke!« Mati ju je dobro poznala.

Pri tem povelju so vse štiri roke namesto naprej šinile na hrbet svojih lastnikov. Njuna lica pa je pobarvala živa rdečica.

»Saj sem si mislila!« se je zasmejala mati. »O, packe! Brž se očedita, potem pokličita doktorja; da ga vabim, ker je čas za večerjo. Če ga ne pokličemo, pride morda šele opolnoči. Poznam učne gospode.«

Pa ni bilo tako. Prav ko sta Saša in Peter zvihrala iz sobe, je namreč vstopil. Slovesno so se usedli na rdeči žamet in čakali, kaj bo. Mara si je dala opraviti pri obedni mizi; doktorjevemu pogledu se je izmikala.

S krikom sta planila v sobo fanta: »Lenka! Teletina! Pečenka!«

Radi razburjenja se niso dalje brigali za to nekam čudno skladnjo; veselo in hrupno so se usedli. Vsi so izkazali Lenkini slavnostni večerji dostojno čast. Nato je doktor potrkal na kozarec. V lepo sestavljenem govoru je slavil Dragov lepi uspeh. Nazval ga je vrednega sina očetovega in pred očmi otrok je slika rajnega vstala vsa pristna in ožarjena.

Mati si je brisala solze, Mara pridrževala dih, Dragu je bilo vroče, da je kar žarel, fanta pa nista prav vedela, kakšne oblike naj naredita, da bo slovesnosti primerno.

»... tako naj torej še dalje hodi po stopnjah, ki jih je hodil njegov oče — ki vodijo na višino, na kakršni je stal on kot človek — predvsem kot človek — in kot učenjak! Naj dozoreva svoji zvesti materi v ponos in oporo, kot svetovalec svoji sestri, kot vzor svojima bratoma, kot ljub mladi prijatelj meni, hvaležnemu hišnemu prijatelju! V to pomagaj Bog!« Tako se je govor končal.

Za hipec je bilo vse tiho. Mara se je hotela napraviti brezbrizno, rada bi bila hrupno vzkliknila živio! Stala je z dvignjeno čašo; solzica ji je spolzela po licu prav na usta, zato jo je brž z jezikom prestregla. Naslednji je prepustila prosto pot. Toplo se je ozrla na

mater in njenega prvorojenca, ki sta se bila nekako z rokami zamotala. Tedaj pa sta že zatulila fanta; za ganjenost tedaj ni bilo več časa.

»Živio! Živio! Živio! Živio, Drago!«

Mala dva sta bila vsa iz sebe. Vsak je pograbil brata za eno nogo, tako da se ju je komaj ubranil.

»Ti, tole sem jaz prinesel in ovil okoli svetilke!« Blaženost je sijala Peterčku na licu, ko je pokazal na bršljan. »Zate, Drago!«

In zdaj je nastopil trenutek, ki ga je željno pričakoval Saša. Motal se je tam okoli vrat in nekaj šušljaj z Lenko. Zdaj se je vrnil k mizi in za hrbtom nekaj skrival. Stopil je pred Draga in se slovesno vzravnal; spotoma je ošinil Peterčka, ki je zijal vanj z odprtimi usti.

Najprej se je moral Saša temeljito odkašljati, kajti ko je mislil začeti, se mu je glas čudno tresel. In kaj je to? Saj se mu tresejo tudi kolena! Pa bil je fant od fare! Sunkoma se je vzravnal, se še enkrat z najglobljim basom odhrkal in začel:

*»Čelo zmagovalca naj ovenčam
z lavorom zelenim tem;
naj na veke...«*

Naprej mu ni bilo mogoče in tako je ves nadaljnji del slovesne junaške pesmi človeštvu izgubljen. Ko je namreč rekel »z lavorom zelenim«, je pokazal nabrane suhe lavorjeve liste, kakršne uporabljajo kuharice, in jih hotel spraviti bratu na »junaško čelo«. Lenka je bila s pomočjo žice iz njih zmašila nekakšen venec. Saševo, od razburjenja in navdušenja žareče lice, Dragovo obupno otresanje: vse to je gledalce pretreslo in bučen krohot je poplašal pesnika.

Takega učinka Saša ni pričakoval. Beseda se mu je kar ustavila, bil je smrtno užaljen. Ko je pa še Peterček odprl svoja usta prav do ušes in smeje se zaplesal okoli njega, tedaj ga je pograbila jeza in bolešt, da ga poslušalci tako malo razumejo. Osnutek, ki bi mu pomagal pri deklamaciji, je zmečkal v kepo in jo Peterčku porinil v škodoželjna usta. Ta je ogorčeno prskal in pljuval; Mara pa je s konci prstov corpus delicti ujela in ga vrgla v ogenj. Tako je torej dobra stara peč pogoltnila pesnikovo delo in slavo. In to je bila Saševa edina pesniška stvaritev v vsem življenju.

»Tako krasna pesem je bila!« je tulil Saša in Lenka mu je pritrjevala. »In zdaj sem jo popolnoma pozabil! Pa če bi se je tudi spomnil, je ne povem, nikoli!«

S to pošteno zaslužen in hudo kaznijo za barbarstvo poslušalcev, ki še zdaj niso pokazali potrebne, skesane resnobe, se je Saša potolažil. Saj kaj boljšega res niso zaslužili. In ko mu je še Drago rekel: »Saša, zahvaljujem se ti za dobri namen; prepričan sem, da je bila tvoja pesem fina,« si ni pesnik Aleksander Fallar prav ničesar več želel. Počival je na svojih lavorikah — čeprav suhih — se napihoval kot pav in se slastno lotil jabolčne pogače.

Mara se je po prvem viharju smeha, ki ga je izzval Saša s svojo mojstrovino, zopet globoko zamislila in se tudi ni dala izvabiti v pogovor, ko jo je

doktor nekaj kratov vprašal. Na to je postal pozoren celo Drago in sestro opazoval. Tedaj se je hipoma nečesa domislil, na kar je bil v navalu lastne važnosti docela pozabil.

»Saj res, Mara, nisi li nekaj čenčala o Benetkah, ko si me skoraj prekucnila? Čisto sem pozabil!«

»Oh, pustimo to!«

Mari je bilo zoprno vroče; bezala je po svoji pogači, da jo je Peterček dregnil: »Ti — ali ne moreš več? Pa daj meni, daš?«

Molče mu je porinila krožnik. Ta je zmagoslavno ošinil Saša in spravil plen na varno.

»No, Mara, povej no!« Drago je bil začuden in malce nestrpen.

Mara je povabila glavo, ker so ji stopile v oči neumne solze. Teh naj bi nihče ne videl, najmanj pa doktor.

Mati je molčala, le hčerko opazovala in pa doktorju namignila, ki je vidno hotel nekaj reči. Nastopil je mučen odmor, da sta celo fanta dvignila oči in čutila, da se nekaj posebnega kuha. Peterček je videl, kako se je potočila solza sestri Mari po nosu, obvisela na njegovi konici in se ji strkljala v naročje; za njo še druga. Peterček je sunil sestro, kakor sujejo fantje, ne ravno nežno. »Mara, kaj pa se kisaš?«

Tedaj pa se je za prvima znanilkama usula cela ploha solz, kar je Peterčka tako pretreslo, da bi bil najrajši še sam zatulil, ker imel je dobro sree.

Mara se je brisala in brisala, da bi ploho ustavila — zastonj! Kar je začelo dreti, se ni dalo več ustaviti. Tedaj je Mara planila pokonci, da z upornimi solznicami zbeži v svojo sobo.

»Počakaj, Mara,« je rekla mati. »Govoriti moram s teboj. Naš prijatelj in tvoji bratje naj slišijo.«

Mari je noga sredi bega zastala; ni vedela, kaj bi. Tedaj pa jo je Saša potegnjenil za obleko, da je morala sestiti nazaj na svoj prostor. Vsi pa so videli, kako se po vsem životu trese.

Mati je nadaljevala: »Torej bi res rada odšla ven v svet, Mara, in si tega zelo želiš?«

Mara je molče prikimala.

»Ardičina, tako si neumna?« vpraša Peterček.

Saša je segel za Marin hrbet in malega sunil. »Ali ne vidiš, da hoče mama nekaj povedati?« Peterček pa mu je brez besede sunek vrnil.

(Dalje sledi.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za dijakinje 8 Din

za nedijakinje 15 Din

posamezna (ločena številka)

po nižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Strelška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).